

N° 21.

PIEŚŃ WIECZORNA.

Abendlied der Schnitterin.

ST. MONIUSZKO.

Andantino.

1. Po no - cnej ro - sie,
2. Już bli - sko, bli - sko,
1. Thau - luft am A - bend,
2. Bald nun zu Hau - se

plyń dzwieczny gło - sie, niech się twe e - cho roz - sze - rzy, gdzie na - sza chat - ka;
cha - tnie o - gnis - ko, znu - żo - ne ser - ce we - se - li; tam pra - co - wi - ta
küh - lend und la - bend, tra - ge mein Lied in die Wei - ten, wo Mut - ter schal - tet,
beim A - bendschmau - se stil - len wir un - ser Ver - lan - gen; wie al - le Ta - ge

gdzie sta - ra mat - ka krzą - ta się ko - ło wie cze - rzy. Ju - tro dzień świe - ta;
mat - ka mię spy - ta: „wie le - ście w po - lu na - że - li?“ Mat - ko! jam mło - da,
im Hütt - lein wal - tet, eif - rig, das Mahl zu be - rei - ten. Sonn - tag ist mor - gen!
tönt Mut - ters Fra - ge: „Wie ist die Ar - beit ge - gan - gen?“ Schlecht ging's heut' wie - der,

ni wa nie zle - ta nie chaj przez ju - tro doj - rze - wa, niech wiatr swa - wol - ny,
 rak mo - ich szko - da, szko - da na skwarze ob - li - cza! Zle szła ro - bo - ta,
Nur kei - ne Sor - gen, dass we - nig Hal - me erst fie - len: Saat, kannst noch rei - fen,
heiss brennt her - nie - der Son - ne auf Hand mir und Wan - ge, dann kam auch Re - gen,

niech ko - nik pol - ny, nie - chaj skow - ro - nek tu śpie - wa, niech wiatr swa - wol - ny,
 prze - szka - dza sło - ta i mo - ja dum - ka dzie - wi - cza, Zle szła ro - bo - ta,
Wind darfst noch pfei - fen, Vög - lein darfst sin - gen und spie - len. Saat kannst noch rei - fen,
und al - ler - we - gen trieb uns das Herz zum Ge - san - ge. Dann kam auch Re - gen,

niech ko - nik pol - ny, nie - chaj sko - wro - nek tu śpie - wa.
 prze - szka - dza sło - ta i mo - ja dum - ka dzie - wi - cza.
Wind darfst noch pfei - fen, Vög - lein darfst sin - gen und spie - len.
und al - ler - we - gen trieb uns das Herz zum Ge - san - ge.